

Arrest

nr. 48 961 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Hesat HALIMI, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees geboren in Gjilan (Kosovo) en bezit u het Kosovaarse en Servische staatsburgerschap.

Op 26 augustus 2000 huwde u op traditionele wijze met Z.(...) N.(...) (O.V. 6.578.204). Op 16 april 2009 traden jullie officieel in het huwelijk. Samen hebben jullie twee kinderen.

Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vertrok u samen met uw moeder, uw twee jongere broers en uw zus naar Servië en vervolgens naar Macedonië.

Uiteindelijk vertrokken jullie naar Zwitserland, waar uw vader reeds meerdere jaren verbleef. Na de oorlog keerden jullie allen terug naar Kosovo.

In 2000 verliet u het ouderlijke huis aangezien uw familie uw echtgenote niet aanvaardde omdat zij enkele jaren ouder is dan u.

Samen met uw echtgenote vertrok u naar Servië, bij haar familie. U liet er zich tevens als inwoner registreren.

In 2001 sloot u zich gedurende een drie à viertal maanden aan bij het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc). U opereerde in de zone "Ibrahim Fejzullahu". Daar had u geen specifieke functie. U nam deel aan allerhande activiteiten, van eten brengen tot deelname aan de gevechten. Op een gegeven ogenblik, toen u op wacht stond bij een bunker, werd een granaat gegooid. De bunker werd vernield en u kreeg een grote zak met kiezelstenen op uw hoofd. U wou nog verder deelnemen aan het conflict maar werd naar huis gestuurd. Sindsdien hebt u psychische problemen. Tevens hebt u last van epilepsieaanvallen.

U liet zich hiervoor af en toe behandelen in Kosovo omdat u in Servië niet bij een dokter durft gaan wegens uw deelname aan het gewapende conflict.

Een aantal dagen voor uw komst naar België werd u op straat aangevallen door vier Serviërs. Ze beledigden u. Toen u vluchtte, zijn zij ook gevlucht. U bloedde hevig en ging naar huis. U had medische hulp nodig en met de hulp van een Albanese voormalige politieagent slaagde u erin om op illegale manier naar Kosovo te gaan.

U kreeg er medische hulp en een aantal dagen later vertrok u, samen met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen, naar België, alwaar u op 15 februari 2010 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende documenten neer: een faxkopie van de gegevenspagina van uw UNMIK-reistitel, uitgereikt op 5 juni 2003, uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 26 november 2008, uw huwelijksakte, uitgereikt te Preševo (Preshevë) op 3 februari 2010, een kopie van uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Gjilan op 1 februari 2010, de nationaliteitsaktes van uw twee dochters, uitgereikt op 25 januari 2010, een attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB aangaande uw lidmaatschap bij het UÇPMB, d.d. 8 februari 2010, een aantal medische attesten uit Kosovo waaruit blijkt dat u lijdt aan epilepsie en een depressie, mentale achterstand en neurose heeft en een medisch attest, d.d. 10 februari 2010, van het ziekenhuis te Gjilan, waaruit blijkt dat u er op voornoemde datum werd opgenomen met snijwonden aan de arm en schouder naar aanleiding van een aanval door twee Servische burgers."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Nerimane ZAIRI, luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Preshevë en bezit u het Servische staatsburgerschap.

In 1999 vertrok u naar Duitsland omwille van het onveiligheidsgevoel dat u had in Preshevë, veroorzaakt door de oorlog in Kosovo. Vijf tot zes maanden later keerde u eigen beweging terug naar Servië.

Op 26 augustus 2000 huwde u op traditionele wijze met H.(...) H.(...) (O.V. 6.578.204), een etnische Albanees afkomstig uit Gjilan, Kosovo.

Zijn familie was evenwel gekant tegen jullie huwelijk en jullie besloten zich in Preshevë te vestigen. Op 16 april 2009 traden jullie officieel in het huwelijk te Preshevë. Samen hebben jullie twee kinderen.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omwille van de problemen aangehaald door uw echtgenoot. Voorts verklaarde u dat uw dochter sinds haar geboorte problemen heeft met haar longen. Zij werd door de dokters in Niš en Vranje steeds correct behandeld. Toen zij in het ziekenhuis van Belgrado lag, was er daar evenwel een Servische vrouw, eveneens een patiënte, die u steeds lastigviel en beledigde. U sprak de behandelende arts hierover aan, die zei u er zich niet teveel van aan.

Op 12 februari 2010 verliet u Servië samen met uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen.

Op 15 februari 2010 kwam u in België aan, alwaar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 9 oktober 2002, uw geboorteakte, uitgereikt op 22 januari 2010, uw rijbewijs, uitgereikt op 13 augustus 2007, uw nationaliteitsakte, uitgereikt op 22 januari 2010 en een medisch attest betreffende de opname van uw dochter Anita in het ziekenhuis te Belgrado naar aanleiding van een bronchitis en longontsteking."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Hesat HALIMI, luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U haalde immers onvoldoende feiten of elementen aan waaruit in hoofde van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde vooreerst dat u uw land in februari 2010 hebt verlaten omdat u vreest door de Servische autoriteiten te worden opgepakt omwille van uw betrokkenheid bij het UÇPMB (gehoor CGVS pp. 4-6).

U verklaarde dat u zich onveilig voelde en vreesde dat u vroeg of laat ook zou worden gearresteerd door de Servische politie wegens uw eerdere activiteiten voor het UÇPMB. U verwees in dit verband naar de arrestatie van tien ex-strijders van het UÇPMB (gehoor CGVS p. 8). Deze arrestaties zouden volgens u gebeurd zijn omdat de Servische overheid de amnestiewet niet naleeft (gehoor CGVS p. 8). Er dient echter opgemerkt te worden dat u geenszins –zelfs niet bij benadering - kon zeggen wanneer deze arrestaties hebben plaatsgevonden (gehoor CGVS p. 4-5).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt inderdaad dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gnjilane (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid evenwel in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB.

Deze personen werden immers niet gearresteerd in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen, gerechtvaardigd in een rechtstaat, met zich meebrengen.

U verklaarde echter niet te hebben deelgenomen aan de oorlog in Kosovo, geen illegale wapens te bezitten en persoonlijk geen problemen te hebben gekend met de Servische overheid (gehoor CGVS p. 8-9).

Er kan bijgevolg hoegenaamd geen vergelijking gemaakt worden tussen uw profiel en dat van de tien gearresteerden van de zogenaamde Gjilan-groep.

Hierbij kan er tevens op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, sinds de amnestiewet in werking is getreden, geen enkele ex-strijder ooit veroordeeld werd louter wegens zijn gewezen lidmaatschap van het UÇPMB alleen.

Uit de elementen in uw administratieve dossier en uw verklaringen blijkt aldus dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het geenszins aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

U verklaarde wel dat u een aantal dagen voor uw vertrek naar België aangevallen werd door vier Serviërs.

Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat deze door u aangehaalde aanval het interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau zouden overschrijden. U kon immers geenszins zeggen wie u precies heeft aangevallen, noch werd u de reden gezegd waarom u werd aangevallen (gehoor CGVS p. 9). Uw verklaring dat u denkt dat u misschien aangevallen werd omwille van uw lidmaatschap bij het UÇPMB of wegens uw etnische origine (gehoor CGVS p. 9), is enkel gebaseerd op vermoedens, die niet zijn ondersteund met objectieve feiten of elementen.

Voorts heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u voor uw problemen met de vier Serviërs geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van strafrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanen (Avdi Bajrami). Hoewel de MEP de laatste jaren aan belang verloren heeft, blijft ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen. Zo treedt ze op in zaken van huiselijk geweld, verkeersovertredingen, burenruzies, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.

Zoals reeds hoger aangegeven, verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (gehoor CGVS p. 9). U stelde uit angst niet naar de politie te zijn geweest en omdat ze aan de kant van de Serviërs zou staan (gehoor CGVS p. 9).

Geconfronteerd met deze objectieve informatie – namelijk dat er in uw regio een Multi Etnische Politie werkzaam is - repliceerde u dat ze toch niets te zeggen hebben en dat de Serviërs daar alles te zeggen hebben (gehoor CGVS p. 9).

Deze – bovendien louter hypothetische – verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn, gezien bovenstaande informatie, niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele

verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Daarenboven blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de multi-etnische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Voorts verklaarde u Servië te hebben verlaten omdat u te kampen heeft met psychische problemen en u epilepsie heeft. Deze aandoeningen zouden het gevolg zijn van de oorlog.

Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt echter dat u lijdt aan mentale achterstand, depressie, neuroses en epilepsie. Nergens uit deze attesten blijkt er echter een verband tussen deze problemen en de oorlog.

Uit niets blijkt aldus dat deze door u ingeroepen medische problematiek verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake de subsidiaire bescherming.

U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte kan hieraan nog toegevoegd worden dat, gezien u verklaarde over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken - wat ook blijkt uit de door u neergelegde documenten -, u zich tevens in Kosovo kan vestigen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in Kosovo zelf nooit problemen ondervond (gehoor CGVS p. 4).

U verklaarde weliswaar dat u niet in Kosovo terecht kan omdat u een conflict had met uw familie, die weigerde uw echtgenote te aanvaarden. Bovendien zou u er geen werk hebben en er niet over een woning of geld beschikken (gehoor CGVS p. 3, 5, 10).

De aangehaalde elementen zijn echter problemen van louter intra-familiale en socio-economische aard, die op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft uw echtgenote, die geen verblijfsdocumenten zou bezitten in Kosovo, dient te worden opgemerkt dat zij in Kosovo op basis van jullie huwelijk een tijdelijke verblijfsvergunning kan aanvragen en na één jaar wettelijk verblijf daar een naturalisatieverzoek kan indienen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw UNMIK-reistitel, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de nationaliteitsbewijzen van uw twee dochters, bevestigen uw identiteit en afkomst en die van uw kinderen en uw burgerlijke staat, maar die staan niet ter discussie. Het attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB toont aan dat u van 15 januari 2001 tot 22 mei 2001 actief bent geweest bij het UÇPMB, wat hier evenmin betwist wordt. Wat betreft het overige door u neergelegde medische attest, dient opgemerkt te worden dat dit attest vooreerst werd opgesteld aan de hand van uw verklaringen over het gebeurde. Bovendien vermeldt dit attest dat u snijwonden had aan uw arm en schouder ten gevolge van een

aanval door twee Servische burgers. U sprak op het Commissariaat-generaal evenwel steeds over een aanval door vier Servische burgers (gehoor CGVS p. 9). Hoe dan ook werpt dit attest geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, daar in bovenstaande beslissing niet wordt betwist dat u het slachtoffer van een aanval werd.”

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Nerimane ZAIRI, luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit in hoofde van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, H.(...) H.(...) (O.V. 6.578.204), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: [...]

Tevens haalde u nog aan dat u in het ziekenhuis in Belgrado verbaal lastiggevallen en beledigd werd door een Servische patiënte (gehoor CGVS p. 3). Het aangehaalde feit is evenwel een probleem van louter interpersoonlijke aard. Bovendien is dit feit niet zwaarwichtig genoeg om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade weerhouden te worden. Wat betreft de medische problemen van uw dochter A.(...), die u staafde met een medisch attest, dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw nationaliteitsakte, bevestigen uw identiteit en afkomst, maar die staan niet ter discussie.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 mei 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Ze beweren dat ze als etnische Albanezen in Servië systematische vernederingen en gewelddadigheden ondergingen en verwijzen hiertoe naar verschillende documenten: “Country of origin information” van UK Home Office, “The USSD 2008 Report”, “Hostages of Tension” van het Human Rights Watch- en naar de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, met name “Subject Related Briefing - Servië - Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei”.

Volgens verzoekers blijkt uit voormelde rapporten dat de Servische autoriteiten hen geen voldoende bescherming kunnen bieden.

Ze betwisten de motivering in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de 10 personen van de Gnjilane-groep niet gearresteerd werden in een context van etnische vervolging, maar omdat ze verdacht werden van ernstige strafrechtelijke misdaden.

Verzoekers noemen deze stelling “lichtzinnig” en beweren dat er helemaal geen sprake is van een volle toepassing van de amnestiewet. Deze wet wordt volgens hen omzeild door vervolgingen van (vermeende) ex-UCPMB leden op grond van andere minieme overtredingen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een passage uit de “Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei” door het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Verder beweren ze dat de Servische autoriteiten geen voldoende bescherming geven en systematisch nalaten tussenbeide te komen bij etnische conflicten, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat.

Verzoekers menen dat dit een vervormde weergave is van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; ze halen een aantal passages aan waaruit moet blijken dat de Multi-Etnische Politie (MEP) niet langer kan instaan voor de veiligheid van de mensen en dat er steeds minder Albanezen werken bij voormelde MEP. Verzoeker laat gelden dat de verklaringen van verzoeker dat hij uit angst niet naar de politie is geweest omdat deze aan de kant van de Serviërs staat, aldus zeker niet louter denkbeeldig zijn.

Verzoekers wijzen er overigens op dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weinig vertrouwen bestaat in het gerecht in Servië en beweren dat andere beschermingsmechanismen als de lokale autoriteiten, de "Council for Human Rights", de OVSE en de lokale ombudsman, in de praktijk niet werkzaam zijn. Verzoeker halen weerom passages aan uit "Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei".

Verder wordt er op gewezen dat verzoekster, in tegenstelling tot haar man, niet de Kosovaarse nationaliteit bezit waardoor de nood aan bescherming van verzoekster onderzocht dient te worden ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, met name Servië; er wordt verwezen naar een arrest van de Raad.

Vervolgens laten verzoekers gelden dat *"in het kader van de eenheid van gezin"* hun asielaanvragen samen moeten behandeld worden en dat hun risico op vervolging dus enkel ten aanzien van Servië dient te worden onderzocht.

Verzoekers laten daarenboven gelden dat *"indien men zou oordelen dat de asielaanvragen van verzoekers ook in Kosovo dienen te worden onderzocht"*, verzoekster ook ernstig bedreigd werd in Kosovo. Zij beweert geslagen te zijn door leden van haar schoonfamilie; zij legt ter staving daarvan twee medische attesten neer.

Volgens hen krijgen vrouwen ook niet de nodige bescherming in Kosovo. Ze verwijzen naar een debat dat door UNIFEM georganiseerd werd waaruit moet blijken dat huiselijk geweld in Kosovo problematisch is en dat de autoriteiten nalaten om een daartegen bescherming te bieden.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissing te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen; in ondergeschikte orden vragen ze om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Nerimane ZAIRI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Hesat HALIMI, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de verwijzing naar het UNHCR handboek, wijst de Raad er op dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de verwijzing naar de rapporten "Country of origin information" van UK Home Office, "The USSD 2008 Report", "Hostages of Tension" van het Human Rights Watch en "Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei" over de algemene situatie in het land van herkomst, onderstreept de Raad dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging en het bestaan van het reëel risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Aangaande de stelling in het verzoekschrift dat de beschuldigingen van oorlogsmisdaden een dekmantel kunnen zijn voor vervolging, geïnspireerd op andere motieven, en dat door de commissaris-generaal onterecht werd besloten dat de amnestiewet zijn volle toepassing krijgt, merkt de Raad op dat verzoekers niets anders doen dan eerder op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen herhalen.

De bestreden beslissing merkt hieromtrent terecht op dat verzoeker geenszins, zelfs niet bij benadering, kon zeggen wanneer deze arrestaties hebben plaatsgevonden, wat zeer opmerkelijk is gezien hij zelf naar deze arrestaties verwees om zijn voorgehouden vrees gearresteerd te zullen worden door de Servische politie, kracht bij te zetten.

Het is immers zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat gegevens of ervaringen die bepalend zijn in iemands leven, in casu de arrestatie van de 10 ex-strijders van het UCPMB, dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente weergave kan van doen, zoals bijvoorbeeld het tijdstip wanneer deze arrestatie heeft plaatsgevonden.

Verzoekers kritiek dat de stelling van de commissaris-generaal, namelijk dat deze personen niet gearresteerd werden in een context van etnische vervolging, maar verdacht worden van ernstige verdachtmakingen die strafrechtelijke vervolgingen met zich meebrengen, "lichtzinnig" is, is onterecht. De Raad leest immers in de informatie (zie p. 21) van het Commissariaat-generaal dat deze leden van de Gnjilane-groep ervan verdacht worden moorden te hebben begaan, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers. De passages waarnaar verzoekers verwijzen, tonen enkel aan dat deze actie door de Albanese partijen veroordeeld werd wegens het overschrijden van bevoegdheden en overdreven machtsvertoon, maar niet dat de beschuldigingen van oorlogsmisdaden een dekmantel waren voor een

op andere motieven gebaseerde vervolging. Ook het feit dat het niet zeker is dat deze 10 personen wel lid waren van de UCPMB, sluit helemaal niet uit dat deze personen zich niet schuldig zouden gemaakt hebben aan oorlogsmisdaden.

De bewering van verzoekers dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat amnestiewet zijn volle toepassing krijgt, wordt door de Raad niet bijgetreden. Immers, in de het rapport "Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei", staat te lezen (zie p. 29) dat sinds het van kracht worden van bedoelde wet, geen enkele ex-strijder ooit veroordeeld werd louter wegens zijn lidmaatschap van het UCPMB alleen, wel indien ze werden beschuldigd van criminele feiten, terrorisme en oorlogsmisdaden. Verzoekers brengen geen stukken bij die deze vaststelling weerleggen, waardoor hun standpunt de waarde heeft van een blote bewering.

Hoe dan ook, de Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gelijkaardig lot dreigt te ondergaan. De commissaris-generaal heeft er in zijn beslissing op gewezen dat verzoeker zelf verklaard heeft (zie verhoorverslag van 28 april 2010, p. 8-9) niet te hebben deelgenomen aan de oorlog in Kosovo, geen illegale wapens in bezit te hebben gehad en persoonlijk geen problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten. De Raad deelt dan ook het besluit dat er geen vergelijking kan gemaakt worden tussen verzoekers profiel en dat van de gearresteerden van de Gnjilan-groep.

Wat betreft de agressie op verzoeker door vier Serviërs op straat een aantal dagen vóór zijn vertrek naar België, deelt de Raad de stelling van de commissaris-generaal -waarop verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet antwoordt- dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat deze agressie het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau overstijgt en dus niet valt onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling immers aannemelijk te maken dat hij vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij geen bescherming kan genieten in zijn land van herkomst.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om bij de politie klacht neer te leggen tegen deze agressie (zie verhoorverslag 28 april 2010, p. 9 en 10). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.

Verzoekers beweren dat de autoriteiten in Servië hen geen bescherming kunnen bieden omdat de gendarmerie volledig Servisch gekleurd is, de Multi-etnische politie (MEP) uit steeds minder Albanezen bestaat en omdat de andere beschermingsmechanismen die de bestreden beslissing aanhaalt, niet werkzaam zijn, doch ze slagen er niet in deze beweringen hard te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich hierbij louter beperken tot een selectieve lezing van de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier.

Verzoekers voeren aan dat de samenwerking tussen de MEP en de gendarmerie te wensen overlaat en dat de MEP niet langer kan instaan voor de veiligheid van de mensen. Ze laten gelden dat uit de

informatie blijkt dat in geval van problemen met de gendarmerie, men wel het recht heeft om klacht neer te leggen bij de MEP maar dat in de praktijk de MEP weinig kan doen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers in casu helemaal geen problemen hebben met de gendarmerie, maar met “vier Serviërs”. Verzoeker verklaarde trouwens zelf nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (zie verhoorverslag van 28 april 2010, p. 9).

Bovendien gaan verzoekers hierbij volledig voorbij aan wat verder in het rapport vermeld staat: “*Hoewel de MEP de laatste jaren aan belang heeft verloren, blijft ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs, burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.*” (p. 33). Dit betekent aldus dat de MEP wel degelijk voldoende bescherming kan bieden voor verzoekers voorgehouden problemen met de vier Serviërs.

Verzoekers brengen geen informatie aan die dit besluit kan weerleggen.

Wat de overige verwijzingen betreft naar passages uit het rapport “Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanen in de Presevo-vallei”, stelt de Raad vast dat verzoekers zich wederom beperken tot een selectieve lezing van deze informatie en tot het uiten op algemene wijze van kritiek op de motivering van de commissaris-generaal. Noch een selectieve lezing van de informatie, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, noch algemene uitingen van kritiek op deze informatie, zijn in staat deze dienstig te weerleggen.

Verzoekers toen bijgevolg niet aan dat er in hoofde van de **Servische autoriteiten** onwil aanwezig is om hen bescherming te verlenen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt van hen niet erkend.

Gezien verzoekster evenals haar echtgenoot de Servische nationaliteit bezitten en in hoofde van hen de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet werd erkend, dient de voorgehouden problematiek van verzoekers **in Kosovo**, niet meer onderzocht onder het oogpunt van asiel.

De afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker ten overstaan van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, volstaat om te besluiten dat hij in de mogelijkheid is om zich onder de bescherming te stellen van dit land voor de vrees ten overstaan van het (de) andere land(-en)- waarvan verzoeker ook de nationaliteit bezit.

In het verzoekschrift van 27 juli 2010 (zie p. 13) wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat: “*Tweede verzoekster van haar kant heeft de Kosovaarse nationaliteit niet. De nood aan bescherming dient dan ook enkel onderzocht ten aanzien van haar land van nationaliteit, Servië.*”

2.6. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers laten gelden dat ze als Albanen **-in Servië-** het risico lopen op ernstige schade en stellen dat “*de lokale overheid hen hiertegen niet wil of kan beschermen.*”

De Raad verwijst naar hetgeen werd hiervoor gesteld; verzoekers hebben de onwil of onmacht van de autoriteiten van dit land niet aangetoond.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet wordt derhalve niet toegekend.

Wat betreft Kosovo wordt er nogmaals op gewezen dat zowel verzoeker als verzoekster de Servische nationaliteit bezitten.

In acht genomen wat voorafgaat, is het onderzoek van de subsidiaire bescherming ten overstaan van **Kosovo** irrelevant.

De (fotokopieën van) medische attesten van 26 september en 29 september 2000 gevoegd bij het verzoekschrift, tot staving van de moeilijkheden van verzoekster in Kosovo, worden derhalve niet in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE